

— Vai de mine, ce copaci înalți și ce frumos miroase, mami! la uitate, o urmă de lăbuță pe cărare! Ha! O fi de iepuraș sau de pui de urs? Tati, ce mănâncă șoricelii de pădure? Or fi mistreți pe-aici? Dar viezuri, viezuri sunt?

Dina pășește pe drumul dintre copaci, tot mai sus, spre cabană. La un pas în urma ei vine fratele ei geamăn, Emil. Geamăn, adică de aceeași vârstă cu Dina. Au crescut amândoi în burta mamei lor, ca două boabe în aceeași păstăie, și s-au născut unul după altul, în aceeași zi, la câteva minute distanță.

Părul blond-roșcat, părinții, pistruii și ziua de naștere sunt singurele lucruri pe care Emil și Dina le au în comun. În rest, sunt diferiți ca o portocală de un castravete.

Uite, acum, de exemplu. Dina rostește trei cuvinte pe secundă, o întrebare la fiecare trei pași.

Emil explorează traseul în tăcere. Se uită la cărare, la copaci, privește cerul, atinge un trunchi, o frunză, observă, merge și tace.

Cei doi copii nu sunt singuri în pădure, sigur că nu. În față merge mama lor, care știe bine traseul, pentru că în tinerețe venea des pe-aici. Iar în spate e tati, care se asigură că tot grupul e în siguranță. Tot el este cel care poartă în spinare rucsacul cel mare, plin cu gustări și echipament de munte.